

З'ЯСУВАННЯ ПОНЯТТЯ «КОНТРОЛЮ» ТА «НАГЛЯДУ» У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ, НЕОБХІДНІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

ЄВДОКІМЕНКО Світлана Вікторівна - д.ю.н., професор, головний науковий співробітник відділу аспірантури та докторантури Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М.С. Бокаріуса»

ORCID: 0000-0003-2924-6621

ЄВДОКІМЕНКО Сергій Анатолійович - д.ю.н., доцент кафедри кримінального права, кримінології, цивільного та господарського права Вищого навчального закладу «Національна академія управління»

ORCID: 0000-0003-4700-9777

DOI 10.32782/NP.2023.2.6

У статті досліджено зміст понять «контролю» та «нагляду» у сфері забезпечення громадської безпеки. Проаналізовано бачення сучасних учених щодо необхідності і доречності вживання зазначених понять. Наголошено, що в законодавстві немає чіткого розмежування понять «контролю» та «нагляду», висловлено думку щодо необхідності їх розмежування, обґрунтовано цю позицію. Виділено основні ознаки контролю і нагляду при забезпеченні громадської безпеки. Зроблено пропозиції щодо необхідності вироблення загальноприйнятих стандартів державного контролю та нагляду. Приділяється увага важливості конституційних гарантій прав та свобод людини і громадянина та недопущення безпідставного внесення змін у норми, що стосуються їх забезпечення. Утвердження та забезпечення прав і свобод людини є обов'язком держави. Зазначено, що у разі виключення із тексту Основного закону закріплених за прокуратурою контролюючих функцій, необхідно було б закріпити на які органи покладаються такі функції або які заходи застосовуються замість прокурофського контролю та нагляду. Виділено позицію про те, що прагнучи побудувати демократичну державу, слід брати до уваги вимоги ЄС щодо необхідності дотримання європейських стандартів у сфері забезпечення громадської та національної безпеки. Однією з основних

проблем у цьому напрямку виступає високий рівень корупції в Україні, через що страждають усі без винятку сфери життєдіяльності держави.

Ключові слова: громадська безпека, громадський порядок, контроль, нагляд, права та свободи людини і громадянина, обмеження, забезпечення, гарантії.

Постановка проблеми

Сучасний стан законодавства у сфері забезпечення громадської безпеки потребує змін на краще. Це стосується і понятійного апарату. У тому числі необхідним є з'ясування доречності застосування у нормативно-правових актах, що регулюють сферу забезпечення громадської безпеки, термінів «контроль» та «нагляд». У законодавстві немає чіткого розмежування вказаних понять. Також необхідно приділити увагу питанню контролю за діяльністю суб'єктів забезпечення громадської безпеки в умовах війни Російської Федерації проти України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Гарашук В. М. дослідив теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні. Битяк Ю. виділив види нагляду: загальний та адміністративний. Павлик І. проаналізував поняття «держав-

ний контроль» і «державний нагляд» та виділив їх відмінність. Карпенко О. О., Кудлінська К. О., Кузнецова К. Є. встановили значення контролю і нагляду в умовах запобігання та протидії корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування. Корсун В. дослідив судовий контроль у досудових стадіях кримінального процесу. Мінченко. С. І., Омельченко С. Є. виділили питання гарантій забезпечення прав людини і громадянина при проведенні окремих слідчих дій. Драч Д. проаналізував український та європейський досвід прокурорського нагляду. Василенко Я. М. встановив сутність та особливості відомчого контролю як одного з засобів забезпечення законності у сфері судочинства.

Не вирішені раніше частини загальної проблеми

Зміни, які стосуються контролю у сфері забезпечення громадської безпеки особливо потребують попереднього аналізу та оцінки. Необдумане зменшення контролю призведе до свавілля недобросовісних представників місцевої влади, а також правоохоронних органів. Якщо зменшення контрольних функцій аргументується запровадженням можливості громадського контролю, то необхідно надати громадськості можливість не лише володіти інформацією, наданою в рамках законодавства щодо діяльності певного органу чи організації, а розробити чіткий алгоритм дій громадян та громадських організацій у разі виявлення порушень.

Таким чином, **метою дослідження є** характеристика контролю та нагляду у сфері забезпечення громадської безпеки. Виділення основних питань, що стосуються цієї проблематики, надання пропозицій щодо їх вирішення.

Виклад основного матеріалу

Сучасний стан законодавства у сфері забезпечення громадської безпеки потребує змін на краще. Це стосується і понятійного апарату. У тому числі, необхідним є з'ясування доречності застосування у нормативно-правових актах, що регулюють сферу забезпечення громадської безпеки, термінів

«контроль» та «нагляд». У законодавстві немає чіткого розмежування вказаних понять. Тому в науковій літературі трапляються різні точки зору стосовно їх вживання, поділяються такі думки на: необхідність вживання цих понять як тотожних за змістом, розмежування понять, що мають різне смислове значення.

Підтримуємо думку А. Денисової, яка зазначила, що ці поняття потрібно розмежувати навіть тоді, коли законодавець для визначення назви і регулювання повноважень тих чи інших органів використовує обидва терміни. Можна стверджувати, що спільним у цих термінах є лише мета – забезпечення законності і порядку в державному (публічному) управлінні. Наявність такої мети дає підстави розглядати ці терміни у функціональній єдності, як «контрольно-наглядова діяльність». Контрольно-наглядова діяльність як явище досліджується як з погляду науки державного управління, так і з позицій юридичної науки. У першому випадку йдеться про функцію управління, стадію управлінського циклу, реалізацію принципу зворотного зв'язку в управлінні. У другому – про засіб забезпечення законності в реалізації виконавчої влади. Загалом, функція державного контролю в державному управлінні полягає в аналізі та зіставленні фактичного стану у тій чи іншій галузі з вимогами, які визначено перед ними, відхиленнями у виконанні поставлених завдань та причин цих відхилень, оцінкою діяльності й доцільності саме такого шляху [1, с. 10].

Вважаємо, що принциповою ознакою контролю є можливість контролюючого суб'єкта прямо впливати на суб'єкта підконтрольного шляхом притягнення до юридичної відповідальності в рамках законодавства. Контрольна функція належить як окремим органам, що призначені саме для здійснення такої діяльності як основної, так і в якості одних із функцій певних органів та їх посадових осіб (наприклад, контроль за діяльністю підлеглої особи передбачає виконання контролю на рівні з іншими виконуваними функціями). Термін «контроль» (від франц. *controle*) означає перевірку чи спостереження з метою перевірки. Водночас, французьке *controle* (*count + role*) утворилось

від латинського префікса contra, що означає протидію, і слова *gole*, що означає виконання якоїсь дії. Отже, слово «контроль», окрім значення перевірки, нагляду з метою перевірки, у своєму змісті містить також поняття протидії чомусь небажаному. У такому контексті термін «контроль» потрібно розглядати як перевірку, а також спостереження з метою перевірки для протидії чомусь небажаному, для виявлення, попередження та припинення протиправної поведінки.

В. Чіркін стверджує, що «нагляд» – це також «контроль» [1]. На думку В. Гаращука [2], контроль відрізняється від нагляду тим, що контролюючий орган, на відміну від наглядового, має право втручатися в оперативну діяльність підконтрольного (іноді аж до підміни собою керівного органу цього об'єкта), а також те, що контролюючі органи (але аж ніяк не наглядові) мають право самостійно притягувати винних до юридичної відповідальності. Проте одночасно дослідник зазначає, що чинне законодавство знає випадки, коли контролюючий орган не має деяких із основних контрольних повноважень, що наближує його до нагляду. Д. Овсянко висловлює думку про те, що нагляд є самостійним видом контрольної діяльності, якому властиві свої особливості [3]. З цим погоджується і С. Ківалов, який виділяє судовий, прокурорський та адміністративний нагляд. [4]. Л. Коваль не виділяє нагляд як самостійне явище, а лише зазначає, що контроль (нагляд) здійснюється у чотирьох формах: парламентський, прокурорський, адміністративний, судовий [5]. Ю. Битяк зазначив, що існує два види нагляду: загальний і адміністративний [6]. Характерною ознакою є зовнішня спрямованість щодо піднаглядних об'єктів: суб'єкти та об'єкти нагляду не є елементами спільної системи органів. Контроль може здійснюватися і «всередині» системи (відомчий або внутрішньовідомчий контроль). Назріла необхідність вироблення загальноприйнятих стандартів державного контролю та нагляду. Відправним моментом процесу вдосконалення систем державного контролю і державного нагляду має стати відповідне законодавче визначення самого нагляду, відмежування його від контролю [7].

Чимало вчених вважає, що контролюючу функцію слід виділити як окрему державну функцію, закріпивши вказане положення на законодавчому рівні. Проте, вважаємо таке твердження застарілим, оскільки, орієнтуючись на європейську модель державного управління, робимо висновок про те, що контрольна функція у великому ступені належить громадськості, тоді як контрольні функції деяких державних органів скорочені. Так, наприклад, 14 жовтня 2014 року Верховна Рада України ухвалила Закон України «Про прокуратуру» № 1697-VII, яким позбавила органи прокуратури в Україні функції загального нагляду та всіх пов'язаних із цією функцією повноважень [8]. Однак, ст. 121 чинної тоді Конституції України [9] за прокуратурою була збережена функція нагляду за додержанням прав і свобод людини і громадянина, додержанням законів із цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами. Такий стан законодавства викликав протиріччя між Конституцією України та Законом України «Про прокуратуру». Після чого розділ VII Конституції України «Прокуратура» було виключено на підставі Закону України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» [10]. Проте, на думку автора дослідження, такі глобальні кроки стосовно зміни законодавства були поспішними, рівень корупції серед державних органів, невиконання та недобросовісне виконання обов'язків правоохоронними органами свідчить про наявність великої кількості проблем у даній сфері. Створення додаткових контролюючих органів, наприклад Агентства з питань запобігання корупції, якісно не змінила ситуації щодо корупції в державних органах. Світ сприймає Україну не лише як дуже корумповану країну, а як країну, де політична, масштабна та дрібна корупція стали природною складовою соціальних відносин. Україна у 2019 році отримала 30 балів зі 100 можливих, що на два бали менше, ніж у 2018 році, тобто повернулася на рівень 2017 року, і в 2019 році посіла 126 місце зі 180 країн світу. Вказані бали сформовано на основі індексу сприйняття корупції. Індекс сприйняття міжнародної

корупції надзвичайно ефективно розкриває та підвищує обізнаність громадськості про ті країни, у яких офіційна корупція вважається найбільш поширеною. У 2020 році оцінка корумпованості багатьох інституцій зросла, зокрема в центральних та місцевих органах виконавчої влади, а також в органах місцевого самоврядування. Як показує українська практика, великою проблемою залишається подолання або принаймні мінімізація «децентралізованої» корупції. Ефективність відповідних антикорупційних заходів буде безпосередньо визначати рівень довіри або недовіри суспільства до уряду з усіма відповідними політичними наслідками [11, с. 100-101].

Гарантом прав і свобод людини є держава в цілому, оскільки відповідно до ст. 3 Конституції України права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Утвердження та забезпечення прав і свобод людини є обов'язком держави. Отже, Конституція України є основою демократизації відносин між громадянином і державою, вона передбачає суттєві юридичні гарантії прав і свобод людини та громадянина [12, с. 75].

Тому вважаємо: у разі виключення із тексту Основного закону закріплених за прокуратурою контролюючих функцій, необхідно було б зазначити, на які органи покладаються такі функції або які заходи застосовуються взамін прокурорського контролю та нагляду.

На нашу думку, необхідною є розробка нормативно-правового акта, у якому було би чітко закріплено загальні засади державного нагляду та контролю, у тому числі у сфері забезпечення громадської безпеки. Відсутність однозначного розуміння понять «контролю» та «нагляду», а також дублювання контрольних повноважень декількох органів призводить до втрати самого сенсу контролю. Досвід практичної діяльності в правоохоронних органах дозволяє зробити висновок про наявність проблеми бюрократії при виконанні контролю у сфері забезпечення громадської безпеки. Значна кількість довідок, інформаційних звітів та повідомлень інколи перешкоджає працівникам правоохоронних органів здійснювати

свої безпосередні функціональні обов'язки. Тому вважаємо, що контроль в такому випадку має бути чітким, змістовним, не обтяженим зайвою бюрократією, стосуватися лише законності ухвалених рішень та відповідності і якості виконуваних працівником обов'язків у рамках законодавства. Вигадування зайвих способів, методів, накопичення інструкцій із такого контролю є не лише неефективним, а породжує плутанину як серед контролюючих суб'єктів, так і підконтрольних. Через вказану бюрократію інколи створюються окремі відділи та відділення в державних органах і організаціях, які не приносять ефективності роботи, а лише потребують створення додаткових посад із зайвими витратами державних коштів.

Із початком повномасштабної війни Російської Федерації проти України, Указом Президента України від 24 лютого 2022 року в Україні було введено воєнний стан [13]. Статтею 1 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12 травня 2015 року № 389-VIII встановлено, що «воєнний стан» – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень [14]. У воєнний час на суб'єктів забезпечення громадської безпеки покладається значна відповідальність, адже вони беруть участь у вирішенні важливих питань місцевого і державного значення в різних напрямках: правовому, соціальному, освітньому, культурному, екологічному тощо. Існує необхідність у фінансуванні громад як з боку держави, так і за допомогою між-

народних організацій, з метою уникнення гуманітарних катастроф, подолання наслідків воєнних дій, надання психологічної реабілітації та підтримки населення тощо. Такі заходи здійснюються з метою створення відносно безпечного простору в регіонах та у державі в цілому, наскільки це є можливим в умовах війни. Тому питання контролю за діяльністю як правоохоронних органів, так і інших суб'єктів забезпечення громадської безпеки, у тому числі, що стосується належного використання і спрямування коштів з державного бюджету та міжнародних організацій, є, як ніколи, актуальним, адже саме контроль є запорукою протидії корупції.- У цьому контексті слід відмітити можливості громадського контролю за діяльністю суб'єктів забезпечення громадської безпеки. Так, відповідно до статті 1 Закону України «Про запобігання корупції» [15] громадські об'єднання відносяться до зовнішніх каналів повідомлення про можливі факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень цього Закону, що здійснюється шляхом повідомлення інформації викривачем через фізичних чи юридичних осіб, у тому числі через засоби масової інформації, журналістів, громадські організації, професійні спілки тощо. Частиною 1 статті 21 Закону передбачено участь громадськості в заходах щодо запобігання корупції. Визначено широкий перелік прав, які мають громадські об'єднання для запобігання корупції.

У зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30 - 34, 38, 39, 41 - 44, 53 Конституції України [9]. Контроль за діяльністю суб'єктів забезпечення громадської безпеки в частині обмеження вказаних конституційних прав і свобод людини і громадянина повинен бути максимально досконалим, не допускається відібрання чи відчуження жодного із зазначених прав.

Висновки

Прагнучи побудувати демократичну державу, слід брати до уваги вимоги ЄС

щодо необхідності дотримання європейських стандартів у сфері забезпечення громадської та національної безпеки. Однією з основних проблем у цьому напрямку, як зазначалося вище, виступає високий рівень корупції в Україні, через що страждають усі без винятку сфери життєдіяльності держави. З огляду на вказане, контроль за діяльністю державних органів і структур має бути посиленним, утому числі завдяки активній участі громадськості. Зазначимо, що спрощення контрольних повноважень деяких державних органів у теперішніх умовах і в ситуації розвитку корупції є недоречним. Зміни, які стосуються контролю у сфері забезпечення громадської безпеки, особливо потребують попереднього аналізу та оцінки. Необдумане зменшення контролю призведе до свавілля недобросовісних представників місцевої влади, а також правоохоронних органів. Для уникнення збільшення ризику корупції в умовах скорочення контрольних повноважень державних органів та організацій необхідно розробити чіткий механізм внесення змін до законодавства, що регулює діяльність таких органів, а також надати адекватну заміну такому контролю. Якщо зменшення контрольних функцій аргументується запровадженням можливості громадського контролю, то необхідно надати громадськості можливість не лише володіти інформацією, наданою в рамках законодавства щодо діяльності певного органу чи організації, а розробити чіткий алгоритм дій громадян та громадських організацій у разі виявлення порушень. В умовах війни Російської Федерації проти України питання громадського контролю набуло актуальності. Громадські об'єднання є ефективним інструментом протидії корупції, якій немає місця в правовій державі. Слід взяти до уваги той факт, що громадськість не може в повній мірі здійснювати контрольні функції на рівні із державним контролем, оскільки позбавлена права притягати підконтрольних суб'єктів до юридичної відповідальності.- У деяких випадках громадський контроль є недоречним. Так, наприклад проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також здійснення оперативно-розшукових заходів передбачає використання негласної

інформації, яка не повинна висвітлюватися в засобах масової інформації та інших загальнодоступних джерелах.

Література:

1. Чиркин В. Е. Контрольная власть // Государство и право. – 1993. – № 4. – С. 10-18
2. Гаращук В. М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07 Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право. Х. : [б. в.], 2003. 412 с.
3. Овсянко Д. М. Административное право : учеб. пособ. ; изд. 3-е, перераб. и доп. М. : Юристъ, 2002. 468 с.
4. Адміністративне право України : підручник / за заг. ред. С. В. Ківалова. Одеса : Юридична література, 2003. 896 с.
5. Коваль Л. Адміністративне право України (Загальна частина) : курс лекц. К. : Основи, 1994. 154 с.
6. Битяк Ю. П., Зуй В. В. Административное право Украины (Общая часть) : учеб. пособ. Х. : ООО "Одиссей", 1999. 224 с.
7. Павлик І. Відмінність понять «державний контроль» і «державний нагляд»: нормативно-правовий аспект Електронний ресурс [Режим доступу] <http://dv.lvivacademy.com/article/view/151020/150048>
8. Пояснювальна записка до проекту Закону про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру» (щодо удосконалення та особливостей застосування окремих положень). URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=54826
9. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії ВРУ 28 червня 1996 р. // Відом. Верхов. Ради України. – 1996. – № 30.
10. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : Закон України № 1401-VIII від 02.06.2016 р. // Відомості Верховної Ради України. 2016. № 28. Ст. 532
11. Карпенко О. О., Кудлінська К. О., Кузнєцова К. Є. Запобігання та протидія корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування / О. О. Карпенко, К. О. Кудлінська, К. Є. Кузнєцова // Інвестиції: практика та досвід. – 2021. - № 1. — С. 98-103

АНОТАЦІЯ

В статті досліджено зміст понять «контролю» та «нагляду» у сфері забезпечення громадської безпеки. Проаналізовано бачення сучасних учених щодо необхідності і доречності вживання зазначених понять. Наголошено, що в законодавстві немає чіткого розмежування понять «контролю» та «нагляду», висловлено думку щодо необхідності їх розмежування, обґрунтовано дану позицію. Виділено основні ознаки контролю і нагляду при забезпеченні громадської безпеки. Зроблено пропозиції щодо необхідності вироблення загальноприйнятих стандартів державного контролю та нагляду. Приділяється увага важливості конституційних гарантій прав та свобод людини і громадянина та недопущення безпідставного внесення змін у норми, що стосуються їх забезпечення. Піднято питання обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина в умовах воєнного стану. Утвердження та забезпечення прав і свобод людини є обов'язком держави. Зазначено, що у разі виключення із тексту Основного закону закріплених за прокуратурою контролюючих функцій, необхідно було б закріпити на які органи покладаються такі функції, або які заходи застосовуються взамін прокурорського контролю та нагляду. Виділено позицію про те, що прагнучи побудувати демократичну державу, слід приймати до уваги вимоги ЄС щодо необхідності дотримання європейських стандартів у сфері забезпечення громадської та національної безпеки. Однією з основних проблем в даному напрямку виступає високий рівень корупції в Україні, через що страждають усі без виключення сфери життєдіяльності держави. Наголошено на необхідності удосконалення контролю за діяльністю суб'єктів забезпечення громадської безпеки під час війни, з метою протидії корупції в Україні, якій немає місця у правовій державі.

Ключові слова: громадська безпека, громадський порядок, контроль, нагляд, права та свободи людини і громадянина, обмеження, забезпечення, гарантії.

12. Мінченко С.І., Омельченко С.Є. Гарантії забезпечення прав людини і громадянина при проведенні окремих слідчих дій / С.І. Мінченко, С.Є. Омельченко // Науковий

вісник національної академії внутрішніх справ – 2010. - № 5 – с. 71-79

13. Про введення воєнного стану в Україні : Указ Президента України від 24 лютого 2022 року № 64 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text>

14. Про правовий режим воєнного стану: закон України від 12.05.2015 № 389-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ips.ligazakon.net/document/T150389>

15. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>

*Yevdokimenko Svitlana Viktorivna,
Yevdokimenko Serhii Anatoliiovych*

**CLARIFICATION OF THE CONCEPTS
OF “CONTROL” AND “SUPERVISION”
IN THE FIELD OF GUARANTEEING
PUBLIC SAFETY, THE NEED TO APPLY
CONTROL OVER THE ACTIVITIES OF
PUBLIC SAFETY ENTITIES IN TERMS OF
MARTIAL LAW**

The author of the article has studied the content of the concepts of “control” and “supervision” in the field of ensuring public safety. The points of view of modern scholars on the necessity and appropriateness of the use of the specified concepts have been analyzed. It has been emphasized that there is no clear distinction between the concepts of “control” and “supervision” in the legislation; the opinion on the need of their delimitation has been expressed;

this position has been substantiated. The main features of control and supervision while ensuring public safety have been distinguished. The author has made suggestions on the need to develop generally accepted standards of state control and supervision. Particular attention has been paid to the importance of constitutional guarantees of human and civil rights and freedoms and prevention of unjustified amending the norms concerning their provision. The authors have raised the issue of limiting the constitutional rights and freedoms of a person and a citizen in terms of the martial. It is the duty of the state to promote and ensure human rights and freedoms. It has been noted that in case of the exclusion of control functions assigned to the prosecutor’s office from the text of the Basic Law, it would be necessary to state the agencies that are entrusted with such functions, or to state the measures that are applied instead of procuracy control and supervision. The author has distinguished the position that there is the need to take into account the EU requirements to comply with European standards in the field of public and national security in order to build a democratic state. One of the main problems in this direction is the high level of corruption in Ukraine, which affects all spheres of life of the state, without exception. The authors have emphasized the need to improve control over the activities of public safety entities during the war in order to counteract corruption in Ukraine, which should not exist in a constitutional state.

Key words: public safety, public order, control, supervision, human and civil rights and freedoms, restrictions, provision, guarantees.